Raděj snad pláč mi dej - Vondráčková, Helena

Půlměsíc řek svý jdi spát,
však stín mým oknem vchází.
Stín, jenž pozbyl tvář,
host půlnoční, ten bankrotář,
tvůj dvojník.

Ó proč jen nejdeš s ním?
Ó proč jen nejdeš sám?
Jak dlouho čekat mám?
Přijď zpátky.

Noci jsou prý sladký,
ale láska tvá mi schází.
Přijď ke mně z dálky tmou.
A chvátej, abys říct mohl svý
hello.

Ať stín mě neděsí,
černej jak procesí.
Ó přijď a rád mě měj.
Zažeň zlej ten stín,
ten stín, co říct mi má,
já, že nejsem láska tvá,
né, já už ničí snad nejsem,
snad ničí.

Ten tvůj stín to málem křičí,
pryč jej zažeň, než mě zničí.
Skoncuj s ním, ať vím, čí jsem.
Mám-li lkát, tak dej mi pláč.
I pláč snad bejvá sladší,
než stín, co slídí tmou.

Tak pojď mi říct to svý hello,
co nejdřív tvůj stín, ať zmizí,
má tvář tak cizí.
Raděj snad pláč mi dej,
pláč dlouhej
pláč.